

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 402/24
22.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: мр Сретка Јанковића, председника већа, Драгољуба Албијанића и Здравке Ђурђевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Александра Багаша, као записничара, у кривичном поступку против **окр. АА**, због кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Убу и браниоца окривљеног АА, адв. Париповић Милана, изјављеним против пресуде Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 25.08.2023. године, исправљена решењем Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 28.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Убу, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 25.08.2023. године, исправљена решењем Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 28.02.2024. године, **само у погледу одлуке о казни**, тако што Апелациони суд у Београду окривљеног АА, због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, применом одредби члана 4 став 2, 42, 45, 54, 56 и 57 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 6 (шест) месеци и на новчану казну у износу од 80.000,00 динара**, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца од правноснажности пресуде, уз упозорење да уколико изречену новчану казну не плати у остављеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара, новчане казне одредити један дан казне затвора, док се жалба браниоца окривљеног АА, адв. Париповић Милана, изјављена против пресуде Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 25.08.2023. године, исправљена решењем Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 28.02.2024. године, **ОДБИЈА** као неоснована, а пресуда Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 25.08.2023. године, исправљена решењем Основног

суда у Убу К.бр.108/22 од 28.02.2024. године, се у **непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 25.08.2023. године, исправљена решењем Основног суда у Убу К.бр.108/22 од 28.02.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, са применом мере електронског надзора, при чему за време трајања изречене казне не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени за време издржавања казне једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора. Суд је окривљеном применом одредби члана 4 став 2, чланова 42, 48, 50 и 51 Кривичног законика, изрекао као споредну новчану казну у одређеном износу од 80.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца. Суд је досудио у целини имовинско-правни захтев оштећеној ББ, па је обавезан окривљени да оштећеној на име накнаде штете исплати износ од 2.561.908,51 динара, у року од 30 дана од правоснажности пресуде. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати у корист буџетских средстава ОЈТ-а у Убу износ од 31.500,00 динара, а у корист буџетских средстава Основног суда у Убу и на име паушала износ од 10.000,00 динара, а оштећеној ББ износ од 162.000,00 динара, све у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под претњом извршења.

Против означене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Убу, због неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени осуди на строжију казну затвора и споредну казну у износу од 130.000,00 динара;

-бранилац окривљеног АА, адв. Милан Париповић, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени ослободи од оптужбе.

Апелациони јавни тужилац у Београду доставио је поднесак Ктж.бр.429/24 од 10.04.2024. године, у којем је предложио да се жалба браниоца окривљеног АА одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа на којој је размотрио списе, па је, испитујући побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, нашао:

жалба тужиоца је основана, док је жалба браниоца окривљеног неоснована.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, бранилац окривљеног у изјављеној жалби суштински оспорава разлоге које је суд дао за постојање намере да окривљени изврши кривично дело, односно преварне намере код окривљеног, наводећи да окривљени ниједном приликом није имао намеру да окривљену превари.

Међутим, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног су оцењени као неосновани, будући да је неспорно како на основу исказа оштећене, тако и на основу одбране окривљеног утврђено да окривљени оштећеној није вратио ни део новца који му је позајмила, а у питању је укупан износ од 21.700 евра. Када је у питању постојање преварне намере код окривљеног приликом тражења и узимања позајмице од оштећене, односно да ли је он приликом узимања тих позајмица знао да оштећеној неће вратити новац који му је позајмила, суд правилно није прихватио одбрану окривљеног у којој је истакао да ни у једној ситуацији није имао намеру да превари оштећену када је узимао позајмице од ње, те да је знао да ће након смрти своје супруге ВВ наследити кућу и плац у ... (општина УБ), која се водила на име његове супруге и да ће продајом ове куће од новца који добије на име купопродајне цене вратити оштећеној новац који му је она дала у наведеним ситуацијама. Наиме, суд овакву одбрану није прихватио, будући да иста није ни уверљива ни логична, имајући у виду да окривљени уопште није био власник поменуте куће и парцеле у ..., већ су се те непокретности водиле, а и даље се воде на име његове бивше супруге, сада покојне ВВ. Окривљени притом није имао правни основ за укњижбу тих непокретности на своје име. Од своје супруге се развео након што је иста купила ове непокретности, тако да му је морало бити познато, а свакако му је и било познато да не може да наследи имовину жене са којом се у тренутку њене смрти више није налазио у браку. Притом, у одбрани коју је дао на главном претресу окривљени је навео да је његова бивша супруга оставила завештање чију садржину је знао и пре него што је она умрла, а по којем је он добио право да ужива у кући у ... док је жив, из чега произлази да и у случају да је његова бивша супруга заиста оставила завештање наведене садржине, знао да ни по том основу не може стећи право својине на имовини. С друге стране, када је оштећена окривљеном први пут позајмила новац у износу од 5.500 евра, окривљени јој је очигледно лажно представио да ће јој тај новац, како је утврђено из исказа оштећене вратити за три-четири месеца, те да исти планира да искористи за отварање приватне ординације у ..., у ..., а приликом следеће позајмице у износу од 5.700 евра окривљени је претходно дуже времена убеђивао оштећену да му позајми тај новац, говорећи јој да ће лако доћи до новца, да ради третмане аква детоксикације и да му није проблем да заради, те да ће јој за два-три месеца вратити прву позајмицу, међутим, када га је оштећена у наредном периоду позивала и питала га када ће јој вратити новац, гледао је да је избегне, проналазио је разновразне изговоре зашто јој није вратио новац који му је позајмила, а и приликом сваке следеће позајмице говорио је оштећеној да уколико му не да новац да јој у том случају не може вратити ни новац који му је претходно дала, обећавајући јој притом да ће јој све ове позајмице вратити у неком примереном року. У свим тим ситуацијама окривљени је, дакле, оштећеној лажно обећавао да ће јој новац који је тражио и добијао од ње на зајам вратити у одређеним роковима, тако да нема говора о томе да је окривљени приликом тражења новца на зајам од оштећене имао намеру да

оштећеној новац који му је позајмљивала врати од новца који би добио на име купопродајне цене од поменутих непокретности, будући да ту укупну продајну цену није могао ни да обави, с обзиром да није ни био власник тих непокретности, што му је свакако било познато. Како окривљени уз то оштећеној није вратио ни део новца који му је позајмила иако је прву позајмицу од оштећене примио још 30.11.2015. године, а притом је од оштећене када год би му позајмила новац убрзо након тога тражио још новца на зајам, при чему је оштећену убеђивао чак и у то да она подигне кредит у износу од 20.000 евра и да тај новац да њему, а да јој он од тог новца врати раније позајмљени новац од ње у износу од 14.000-15.000 евра, што свакако представља покушај да обмане оштећену, то је по правилном налажењу првостепеног суда, доводећи у међусобну везу све напред наведене околности, више него јасно да је од стране окривљеног, почев од прве позајмице новца од оштећене, па током целокупног посматраног временског периода постојала преварна намера, односно да је окривљени приликом узимања тих позајмица лажно приказивао оштећеној да му новац треба ради реализације неких његових послова који ће му донети добит, при чему је знао да оштећеној неће вратити новац који му је позајмљивала, те јој је лажно представљао да ће јој вратити новац који му је позајмила, а због чега су и супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Имајући у виду да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, првостепени суд је извео правилан закључак у погледу кривице окривљеног, као и правне квалификације, правилно налазећи да се у радњама окривљеног стичу објективна и субјективна обележја продуженог кривичног дела превара из члана 208 став 4 у вези става 1 у вези члана 61 Кривичног законика, због чега су супротни жалбени наводи којима се првостепена пресуда побија и због повреде Кривичног законика оцењени као неосновани.

Када је у питању одлука о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 Кривичног законика, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног суд је ценио његове личне прилике, будући да је отац једног детета, као и чињеницу да је у питању особа зрелије животне доби, док је као отежавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени пре извршења предметног кривичног дела једанпут био осуђиван и то за кривично дело против имовине. По налажењу Апелационог суда у Београду, суд је правилно напред наведеним олакшавајућим околностима на страни окривљеног дао карактер нарочито олакшавајућих околности, међутим, по налажењу овог суда, суд је ипак дао пренаглашен значај наведеним олакшавајућим околностима, због чега је Апелациони суд у Београду, дајући адекватан значај свим напред наведеним олакшавајућим околностима које је и овај суд ценио као нарочито олакшавајуће, као и отежавајућој околности која се огледа у ранијој осуђиваности окривљеног за кривично дело против имовине, уз правилну примену закона побијану пресуду преиначио у погледу одлуке о казни и окривљеног осудио на ефективну казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и новчану казну у износу од 80.000,00 динара.

Имајући у виду степен повреде заштићеног добра, те степен кривице

окривљеног, Апелациони суд у Београду налази да ће се управо овако изреченом ефективном казном затвора у трајању од једне године и шест месеци, као и новчаном казном у износу од 80.000,00 динара, у односу на окривљеног остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 Кривичног законика, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

Првостепени суд је правилно донео одлуку о трошковима кривичног поступка, за шта је на страни 21 дао јасне и непротивречне разлоге, у свему прихватљиве и за овај суд, при чему је по налажењу Апелационог суда у Београду правилно досудио имовинско-правни захтев оштећеној и окривљеног обавезао да оштећеној врати новац у износу од 2.561.908,51 динара, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП-а.

Са свега напред изнетог, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде, на основу одредби чланова 457 и 459 ЗКП-а.

Записничар
Александар Багаш,с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
мр Сретко Јанковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић